

Franz Pieper

OIKEA MAAILMANKATSOMUS

kolmessa esitelmässä

suomentanut

A. Aijal Wegelius (Uppala)

Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko
2007

Lukijalle

Tässä kirjasessa on kolme professori Franz Pieperin esitelmää, jotka on pidetty Missouri-Synodin kirkolliskokouksessa v. 1923. Ne on julkaistu Lehre und Wehre lehdessä v. 1923 ja pastori A. Aijal Wegeliuksen (Uppalan) suomentamina Paimen -lehdessä sekä erillisenä kirjasena v 1924. Tämä kirja on loppuunmyyty.

Tässä laitoksessa on otteet Raamatusta kirjoitettu v 1933 / 1938 suomennoksen mukaisesti. Kirjan oikeinkirjoitusta on varovaisesti nykyaikaistettu.

*Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko
www.luterilainen.com*

Suomentajan esipuhe v 1924 julkaistuun laitokseen

Lukijalle

Kunpa minulla olisi oikea maailmankatsomus! — Kuinka monen, monen ihmisen sydämessä kuuluukaan tämä huokaus. Toiset sitä toivovat, toiset pelkäävät. — Kuinka monen ihmisen elämä onkaan hukkaan kulunut oikean maailmankatsomuksen puutteessa. Kuinka paljon työtä ja vaivaa onkaan uhrattu tämän kysymyksen selvittämiseksi. — Ja yhä uudelleen ja uudelleen turhaan. Kaiken ihmisjärjen ja etsimistarmon tulos on tänäkin päivänä se, että ihminen ei ole näin yrittäessään löytänyt oikeata maailmankatsomusta. Päinvastoin on jouduttu yhä sankempaan sumuun ilman varmuutta elämässä ja kuolemassa.

Ehdottoman totuuden sijasta on totuuden relatiivisuus (suhteellisuus) asetettu ihmiselämän jopa iankaikkisen elämän arvojen mitaksi. On pysytty ja palattu siihen, mitä jo vanhan ajan viisaustiede opetti: kaikki virtaa! Sehän on nykypäivien sanamuotoa käyttääksemme »elämänliikettä». — Yksilöt virtaavat mukana tässä käsittämättömässä virrassa ja elämänliikkeessä tietämättä varmasti mitä varten ja minne. Niinpä tavataan ihanteellisestiikin ajattelevien keskuudessa niitä, jotka määrättyissä tapauksissa saattavat luopua siitä, mitä edes luulevat oikeaksi, edistääkseen tämän elämänvirran ajautumista mukavasti kohti tulevaisuutta. Kristillisellä tahollakin saavat »suuremmat toimintamahdollisuudet» määrätä yli totuuden vaatimusten. Mitä tämä muuta on kuin elämänvirran ja -liikkeen kurttamista ja sen kunnioittamista ja sen mukana vyörymistä totuuden kustannuksella.

Missä totuus ei saa määrätä suhdetta elämään ja kaikkeen, siinä annetaan ylivalta elämänvirralle ja -liikkeelle. Totuus saa jäädä rannalle — pois tieltä! Elämänvirta haluaa liikkua mielensä mukaan. Ja niin ihanteellisimmatkin tämän virran mukana menijät joutuvat kaikista vastaväitteistään huolimatta toteuttamaan tätä kurjaa periaatetta: tarkoitus pyhittää keinot. Tämä on väärän maailmankatsomuksen tunnus.

Oikea maailmankatsomus on aivan toista. Se kulkee juuri vastavirtaan maailman ja ihmisjärjen tahtomassa elämänliikkeessä. Sen toiminnan määrää vain totuus, vaikka ihmisjärki aivan toisin hyötysyihin vedoten neuvoisi. Ja ihminen, jolla on oikea maailmankatsomus, voi rauhallisesti kestää ne myrskyt, joita maailma hänen tuhomukseen nostattaa. Hän nimittäin

osaa sekä elää että kuolla — varmana toivossa. Hän katselee maailman tapahtumia ylimaailmalliselta näkökulmalta ja juuri sen tähden hän paraiten voi käyttää oikein tämän elämän ajan. Eivät kristillisen kirkon marttyyrit »suurempien toimintamahdollisuuksien» tms. tähden totuudesta luopuneet. Ei heillä ollut kannustimena muu kuin Jumalan kunnia ja Hänen tahtonsa.

Kuitenkin on sanottava, ettei yksityinen ajallisen elämän piirissä tapahtunut uhrautuva työ toisten puolesta — olkoonpa että kyseessä olisikin oikean yksityisen tai yleisen asian ehdoton ajaminen — suinkaan vielä ole oikean maailmankatsomuksen omistamisen merkki. Onhan tunnettua, kuinka jossakin ajallisessa asiassa jalosti kunnostautunut ihminen voi taas toisissa asioissa samanaikaisesti antautua maailmanvirran sameisiin pyörteisiin.

Niinpä tulemmekin siihen, että oikea maailmankatsomus on määräävässä ihmiselämän pienimmissäkin yksityiskohdissa — ajatuksissa, puheissa ja töissä. Oikea maailmankatsomus tietää, mistä ja mitä varten kaikki tapahtuu — niin, se tietää elää tässä maailmassa ja varmassa toivossa kuolla, sillä se pohjaa iankaikkiseen elämään taivaassa. Sinne, sinne se yhä viittaa, johtaa ja vie.

Mutta mistä saada tällainen *oikea maailmankatsomus*? — Ihminen ei voi sitä muodostaa! Sen tähden on *Jumala* armossaan meille Pyhän Sanaan antanut ja siihen kirjoittanut *maailmankatsomuksensa*, joka siis on oikea ja ehdoton. Jumalan Pyhään Sanaan perustuu myös nyt esiteltävämme oleva esitys oikeasta maailmankatsomuksesta.

On riemullista voida saattaa julkisuuteen esitys oikeasta maailmankatsomuksesta. Olkoon Jumalan Sanan opetus tässäkin muodossa mitä runsaimmaksi siunaukseksi niin vanhemmille kuin polvelle nousevalle!

Tämä kirjanen sisältää kolme esitelmää oikeasta maailmankatsomuksesta, jotka tosiluterilaisen Missouri-Synodin jumaluusopillisen korkeakoulun johtaja, professori, teol. tri Franz Pieper piti mainitun kirkkokunnan suuressa kirkolliskokouksessa Fort Wayne'ssa, Indianassa, viime vuoden (1923) kesäkuussa.

Prof. F. Pieper on toiminut yli 45 vuotta pappiskasvatustaitoksen — Missouri-Synodin Fort Wayne'n teologisen korkeakoulun — johtajana ja opettajana ja hoitanut 12 vuotta em. kirkkokunnan yleisen johtajan tehtäviä.

Näihin ulkonaisiin puitteisiin mahtuu laaja ja siunausrikas elämäntyö, joka vielä jatkuu.¹⁾

Jumaluusoppineena prof. F. Pieperiä syystä nykypäivinä pidetään maailman etevimpänä luterilaisena uskonopin (dogmatiikan) opettajana. Juuri tänä vuonna (1924) on valmistunut hänen laaja kolmiosainen teoksensa »Christliche Dogmatik»²⁾, joka on luettava luterilaisen jumaluusopin suurimpien merkkiteosten joukkoon. Ja kuitenkin on prof. Pieperille suotu se lahja, että hän voi esittää vaikeimmankin asian mitä yksinkertaisimmin — niin että »Matti ja Maijakin« — kuten Lutherin oli tapana sanoa — asian ymmärtävät.

Prof. F. Pieper — tosiluterilaisena — kuuluu oikeitten jumaluusoppi-neitten pieneen joukkoon, jotka nimittäin pysyvät uskollisina Raamatulle sana sanalta ja jotka uskovat, opettavat ja tunnustavat luterilaisten tunnustuskirjain opin raamatullisena ehdottomana totuutena. — Niinpä tämä oikea maailmankatsomus perustuu mitä tarkimmin Raamattuun ja on siis myös luterilaisen opin mukainen.

Näitten esitelmien ymmärtämiseksi tahdomme huomauttaa, että ne on kirjoitettu kuulijoita varten, jotka asuvat valtameren toisella puolella. Näin ollen on otettava esitelmiä luettaessa huomioon, että yksityiset esimerkit niissä ovat valitut lähinnä amerikkalaisia oloja silmälläpitäen. Mainitussa kirkolliskokouksessa oli läsnä 762 edustajaa, joista noin puolet olivat pastoreita ja toinen puoli muita seurakuntien edustajia. Niinpä kohdistetaan esitelmäsarjan loppusanat erikoisesti niihin, joilla on hoidettavana opetusvirka kristillisessä kirkossa.

Vielä on mainittava, että milloin näissä esitelmissä puhutaan yleensä kirkollisista asioista, niin aina tarkoitetaan *yksinomaan oikeaoppisia kirkkoja ja kouluja*.

Lopuksi toteamme, että nämä esitelmät on julkaistu saksankielisinä aikakauslehdessä »Lehre und Wehre» elo- ja syyskuun numerossa 1923. »Paimenen» tämän vuoden (1924) kuudessa ensimmäisessä numerossa ne

---

¹ F. Pieper eli 1852 — 1931.

² Tästä laajasta teoksesta teki Pieperin oppilas, prof. teol.toht. J. T. Müller yksiosaisen lyhennelmän, joka julkaistiin v 1946. Tämä laitos ilmestyi suomeksi tri Heikki Koskenniemen suomentamana ja SLEY:n julkaisemana v 1961 nimellä "Kristillinen Dogmatiikka".

ensi kertaa esiintyvät suomenkielisessä asussa ja julkaistaan nyt asianomaisella luvalla eri kirjasena.

Niin on siis laajoillakin suomalaisilla piireillä tilaisuus tutustua oikeaan maailmankatsomukseen, siinä vahvistua ja siihen sen puutteessa olevia tutustuttaa. Jumala Sanansa kylvön siunatkoon!
Suomentaja

Julkaisijan sana tähän laitokseen

Tässä v 2007 julkaistavassa laitoksessa on otteet Raamatusta kirjoitettu v 1933 / 1938 suomennoksen mukaisesti. Kirjan oikeinkirjoitusta on varovasti nykyaikaistettu.
STLK

Johdannoksi

Kunnioitettavat edustajat! Olen ottanut tehtäväkseni puhua teille oikeasta maailmankatsomuksesta. Oliko se kenties liian rohkea yritys? Kyllä, jos aikoisin teille esittää omaani tai jonkun toisen ihmisen maailmankatsomusta. Miksi? Johdatan mieliinne kuuluisan maantieteilijän, tri Hermann Danielin sanat. Tämä tri Daniel tahtoo esittää vain pienen osan maailmankatsomusta, nimittäin vastata kysymykseen maan, auringon ja tähtien liikunnoista. Hän lukeutuu Kopernikuksen kannattajiin ja perustelee tätä käsitystä. Mutta esityksensä lopussa hän huomauttaa, että tässä tapauksessa oli luonnollisesti kyseessä pelkkä »tieteellinen otaksuma», nimittäin inhimillinen olettaus eli arvelu eikä tieteellisesti varma tosiasia. Jos mieli päästä asiasta varmuuteen, tarvittaisiin — hän sanoo — tarkastelupaikkaa maailman *ulkopuolelta*. Tri Daniel lausuu sanasta sanaan näin: »mikään esitetty käsitys maailmanjärjestyksestä ei perustu kokemukseen — mikä vaatisi näköpiiriä maan ulkopuolelta — vaan päätelmiin ja yhdistelmiin. Kaikki sellaiset yritykset ovat ja pysyvät sen tähden otaksumina.»³)

Koska minun näköpiirini, kuten kaikkien muidenkin ihmisten, rajoittuu tähän maailmaan eikä ulotu ylimaailmallisiin, niin todella pitäisin mielettömän uhkarohkeana tekona puhua tälle kunnioitettavalle kokoukselle *oikeasta* — ja nimenomaan ainoasta oikeasta — maailmankatsomuksesta, jos sen tekisin oman havaintopiirini puitteissa. Kun minä kuitenkin tähän ryhdyn, niin teen sen asettumalla kaikkein korkeimmalle tähestyspaikalle, joka ei ole ainoastaan tämän maailman ulkopuolella, vaan joka on taivasta ja maatakin korkeammalla. *Jumalan* näkökannalta tahdon teille puhua *oikeasta* maailmankatsomuksesta. En tahdo teille esittää omaani enkä kenenkään muun ihmisen, vaan *Jumalan* maailmankatsomusta.

Mutta kuinka meillä ihmisillä voi olla tietoa Jumalan maailmankatsomuksesta? — Kalliit veljet, meillä ihmisillä on Jumalan oma Sana. Jumala on armosta meille Sanansa antanut. Pyhä Raamattu on Jumalan Sana. Tosin on — erittäinkin tänä aikana — ulkonaisen kristikunnankin piirissä niitä, jotka tämän kieltävät. Sitä vastoin minä en häpeä tunnustaa — enkä suinkaan tätä tehdessäni esitä anteeksipyyntöä — että pidän Pyhän Raamatun Jumalan omana, erehtymättömänä, meille ihmisille annettuna Sanana. Tiedän myöskin, että kaikki edustajat, jotka ovat tähän suureen kokoukseen saapuneet, täydellisesti yhtyvät tähän tunnustukseeni. Eikä meidän kenen-

³ Handbuch der Geographie 3, 1877, s. 9.

kään tarvitse tätä hävetä. Meillä on tässä suhteessa *suuria ja ratkaisevia* esikuvia, nimittäin Kristuksen, hänen pyhien apostoliensa ja profeettojensa esikuvat. Tosin voimme — Pyhän Raamatun *jumalallisen* alkuperän osoittamiseksi — esittää sellaisiakin todisteita, joitten kautta tavallinen ihmisjärkikin voidaan saada vakuutetuksi siitä, että on järkevämpää tunnustaa Pyhän Raamatun erehtymätön jumalallinen arvovalta kuin se kieltää. Kuitenkin jätämme nyt nämä todisteet huomioonottamatta. Ilman muuta on meille ratkaisevaa, kuinka Kristus meidän ja koko maailman Vapahtaja, suhtautuu Raamattuun. Ja tämän Kristuksen kannan me tunnemme — niinkuin hän itse sanoo ylimmäispapillisessa rukouksessa (Joh. 17:20) — hänen pyhien apostoliensa ja profeettojensa kirjoituksista. Uskomme Kristusta, rakasta Vapahtajaamme, kun hän meille vakuuttaa: »sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.» (Joh. 3:16) Samoin uskomme häntä täydellisesti, kun hän sanoo: »Raamattu ei voi raueta tyhjiin» (Joh. 10:35), kun hän apostoleistaan lausuu: »Minä olen antanut heille sinun sanasi» ja kun hän vähää myöhemmin lisää: »sinun sanasi on totuus» (Joh. 17:14,17). — Tästä erehtymättömän totuuden Sanasta käyn ammentamaan, kun nyt ryhdyn pääpiirteissään esittämään *oikeata* maailmankatsomusta — yhteiseksi opiksemme ja kehotukseksemme.

I.

Näkyväinen maailma ja ihminen — mistä ja minne.

Oikeaan maailmankatsomukseen kuuluu ehdottomasti varma tieto maailman alkuperästä. *Miten* maailma on syntynyt? Se ei ole iankaikkinen; ei se ole myöskään vähitellen kehityksen kautta muodostunut (evoluutio), vaan Jumala on sen kaikkivaltiaalla Sanallaan *luonut* so. kutsunut esiin. Näin kertoo meille Jumala Sanassaan: »Alussa loi Jumala taivaan ja maan» (1 Mos. 1:1), ja »minun käteni on kaikki nämä tehnyt» (Jes. 66:2). Ja samoin kuin Jumala on maailman luonut, niin on Hän se, joka yksin *ylläpitää* maailman. »Sillä hänessä luotiin kaikki, ... ja hänessä pysyy kaikki voimassa», (Kol. 1:16,17). Jos Jumala hetkeksikään vetäisi syrjään ylläpitävän kätensä, niin maailma samassa silmänräpäyksessä häviäisi, vieläpä jäljettämiin — ei jäisi tomuhiukkastakaan jäljelle. Se lakkaisi olemasta, samoin kuin sitä ei ollut olemassa, ennen kuin Jumala sen loi.

Koska maailma *nyt vielä* on olemassa, niin jokainen Jumalan luomisteke, joka meitä ympäröi, huutaa meille lakkaamatta ja selvään havaittavasti: »Minut on Jumala tehnyt.» Vanha latinalainen lauseparsi sanoo: Praesentemque refert quaelibet herba Deum, s.o.: jokainen ruoho puhuu Jumalan läsnäolosta. Jokainen ihminen, oli hän sitten sivistynyt tai sivistymätön, huomaa selvästi — kun hän tarkastelee esimerkiksi kasvavaa kukkasta ja samalla järkeään käyttää —, ettei sitä ole tehty St. Louisissa tai Chicagossa tai New Yorkissa, vaan että se on Jumalan kaikkivaltiaan käden tuote. Lyhyesti: ainoa oikea maailmankatsomus on tämä: Jumala on kaikki tehnyt ja Jumalasta riippuu kaiken ylläpito. Joka puhuu maailmasta, ikään kuin se olisi ollut iankaikkinen tai olisi itsestään kehittynyt, hän siten vain osoittaa luopuneensa selvästä inhimillisestä ajattelustakin. Hänen maailmankatsomuksensa on 100-prosenttisesti väärä.

Mutta oikeaan maailmankatsomukseen kuuluu myös, että varmasti tiedämme, mikä *ihmisen* alkuperä on. Tämä asia koskee meitä luonnollisesti aivan läheltä. Se on meille erikoisen mielenkiintoinen ja tärkeä. Siis, mikä on ihmisen alkuperä? Ei ole ihmisenkään itsestään kehittynyt, ei alkusolusta eikä alemmalla asteella olevasta eläimestä. Jumala ei ole myöskään ihmistä *vähitellen* kehittänyt, vaan on hänet täysin varustettuna *luonut*, vieläpä oman jumalallisen kuvansa mukaiseksi. Ihmisellä oli tieto Jumalasta ja hän vallitsi kaikkia muita luotuja maan päällä. Tämä on jälleen Jumalan oma esitys Raamatun ensimmäisessä luvussa. Toisessa luvussa on meillä vielä tarkempi kertomus siitä, kuinka ensimmäinen ihminen, Aadam, luotiin. Luemme 1 Mos. 2:7: »Herra Jumala teki maan tomusta ihmisen ja puhalsi hänen sieraimiinsa elämän hengen, ja niin ihmisestä tuli elävä sielu.»

Nyt on tosin syntiinlankeemus murheellisine seurauksineen tullut väliin. Mutta ihminen ei silti ole olemukseltaan muuttunut eläimeksi, vaan pysyy yhä Jumalan luomana olentona. Katekismuksessa ilmaistaan aivan oikea käsitys ihmisestä: »Minä uskon, että Jumala on minut ja kaikki olennot luonut, antanut minulle ruumiin ja sielun, silmät, korvat ja kaikki jäsenet, järjen ja kaikki aistit, ja että hän nämä vielä voimassa pitää.» Kuinka tärkeä onkaan tämä tieto! Se kehottaa meitä katselemaan itseämme jonkinlaisella ihmettelyllä, kun Jumala on meidät — ruumiin ja sielun puolesta — niin taidokkaasti ja somasti varustanut ja tehnyt. Ja samalla muistakaamme, ettemme väärinkäyttäisi ruumista jäsenineen, emmekä sielua sille annet-

tuine voimineen, vaan että käyttäisimme ne yksin *Hänen* palvelukseensa, joka meidät — ruumiimme ja sielumme — on luonut.

Nyt olisi meillä jo oikea käsitys siitä, miten maailma on syntynyt ja mikä ihmisen alkuperä on.

Mutta oikeaan maailmankatsomukseen kuuluu lisäksi vastaus, kysymykseen: Mihin? Miten maailman ja ihmisen lopulta käy?

Ensiksi: Miten käy maailman, jonka me näemme yläpuolellemme, ympärillämme ja allamme? — Se ei pysy iankaikkisesti. Jumala sanoo meille Sanassaan: »taivas ja maa katoavat» (Mt. 24:35). »Tämän maailman muoto on katoamassa.» (1 Kor. 7:31). Milloinka? Sitä en minä tiedä. Sen kuitenkin tiedän, ettei yksikään ihminen maan päällä tunne sitä hetkeä. Raamattu sanoo: »Mutta siitä päivästä ja hetkestä ei tiedä kukaan, eivät taivaan enkelit, ...» (Mt. 24:36). Se on salaisuus, jota Jumala ei ole meille Sanassaan ilmaissut, vaan jonka yksin Hän tietää. Ihmiset ovat kyllä itseviisautensa yrittäneet määrätä maailman lopun päiviä ja hetkiä. Mutta kaikki tähänastiset laskelmat ovat rauenneet tyhjiin ja niin käy kaikkien tulevaistenkin laskelmien. Kuten kaikki Raamatun sanat ovat tosia, niin nämäkin: »siitä päivästä ja hetkestä ei tiedä yksikään.» Mutta maailman loppu on kerran varmasti tuleva. Siitä mainitaan Raamatussa niin usein, ja niin painokkaasti — sen tähden, että me ihmiset sen liiankin helposti *unohdamme*. Vieläpä on maailman loppu tuleva yhtäkkiä, kun Jeesus Kristus, maailman tuomari, ilmestyy kaikkein nähden.

Kristuksen tulo tuomiolle maailman lopussa tapahtuu yhtäkkiä sekä kohdistuu koko maailmaan. »Niin kuin salama leimahtaa idästä ja näkyy hamaan länteen, niin on oleva Ihmisen Pojan tulemus.» (Mt. 24:27). Ei meille voida Lontoosta, ei Berliinistä eikä Pariisista antaa siitä sähköiteitse tietoa. Koko maailman moninainen ja tuhansin tavoin yhteen kiedottu toiminta on silmänräpäyksessä pysähtynyt. Ei yksikään laiva valtamerellä eikä sisäjärvillä jatka matkaansa. Ei yksikään juna Idän vuoristoissa tai Lännen tasangoilla liiku eteenpäin. Pysähtynyt on jokainen ajoneuvo, auto maanteilla ja kaupunkien kaduilla. Ei pääse liikemies — rientäessään toimistoonsa — tai työmies — kulkiessaan työpaikkaansa — askeltakaan eteenpäin. Kaikki — aivan kaikki — tässä maailmassa pysähtyy. Lakkaa myös kaikki tämän maailman tarjoaman omaisuuden ja tavarain omistus. Ei kukaan enää omista kiinteistöä, koska perustukset ja pohja jalkain alla sortuvat. Ei ole kenelläkään enää käteistä rahaa, kultaa tai hopeaa, eikä

arvopapereita. — olkoot ne mitä laatua tahansa. Kaikki velaksiotto lakkaa itsestään. Rahalla ei ole enää mitään arvoa. Nykyinen aivan mitätön saksanmarkka ja nykyään kylläkin merkityksellinen dollari ovat silloin täysin samanarvoiset, s. o. yhtä arvottomat. *Loppu* on tullut — *kaikkien* niiden asioiden loppu, jotka kuuluvat tämän maallisen elämän piiriin.

Mutta mihin ihmiset joutuvat? Kuinka heidän käy? — Taivas ja maa katoavat, mutta ihmiset pysyvät. Kaikki — poikkeuksetta! Kaikki, jotka Aadamista aina maailman loppuun saakka ovat maan päällä eläneet — kaikki pysyvät *iankaikkisesti*. Kukaan ihminen ei voi itseään hävittää olemattomiin, yrittäköön mitä tahansa, eikä *Jumala* tahdo ihmistä hävittää. Kaikki ihmiset, ennen kuolleet ja silloin elävät astuvat järjestynein joukoin maailman tuomarin eteen — toiset oikealle ja toiset vasemmalle puolelle. On tosin uskonnollisiakin ryhmiä, jotka uskaltavat päinvastaista opettaa. He väittävät, että ainakin jumalattomat maailman lopulla täydellisesti tuhotaan. Nämä ajavat innokkaasti aatteitaan maailmassa ja saavat runsaasti kuulijoita. Kun tällaista oppia esittävä Charles Russell⁴) noin kymmenen vuotta sitten puhui St. Louisissa, tunkeili puhetilaisuuksiin tuhansittain ihmisiä. — Mutta tuollainen käsitys on väärä ja ylen vaarallinen osa *väärää* maailmankatsomusta. Tästä saamme puhua lisää seuraavassa esitelmässä, jossa käsittelemme kysymystä maailman olemassaolon tarkoituksesta maailman alusta aina sen loppuun saakka.

II.

Maailman ja ihmiselämän tarkoitus.

Mikä on maailman tarkoitus, niin kauan kuin se vielä on olemassa, ja mikä siis on jokaisen ihmiselämän tarkoitus tässä maailmassa? Tämä kuuluu ilmeisesti oikeaan maailmankatsomukseen. Joka ei tunne maailman eikä oman elämänsä tarkoitusta, hän elää päivänsä tarkoituksettomasti ja sokeana. Se taas, joka tietää, mitä varten maailma on olemassa ja mitä varten hän itse vielä on maailmassa, vaeltaa elämänsä polkua kirkaan valon valaistessa tietä. Mutta jälleen kysymme: onko meillä ehdottomasti luotettava ja varma tieto maailman ja oman elämämme tarkoituksesta? Varmasti on, kunhan vain käännyimme oikean tietotoimiston puoleen.

---

⁴ "Jehovantodistajat" -liikkeen perustaja

Jumala Sanassaan, so. Pyhässä Raamatussa, antaa meille niin selvän tiedon maailman ja ihmiselämän tarkoituksesta, että vain ne ihmiset, jotka sysäävät syrjään Jumalan Sanan, viettävät päivänsä tietämättöminä elämänsä tarkoituksesta ja vaeltavat läpi elämän pimeydessä.

Pyhä Raamattu opettaa erittäin selvästi, että nykyinen maailma on olemassa ja että Jumala siitä huolehtii yksinomaan sentähden, että siinä saarnattaisiin evankeliumia Kristuksesta, so. sanomaa syntien anteeksiantamisesta Kristuksen sijaissovituksen tähden (*satisfactio vicaria*). Selvästi ja terävästi lausuu tästä Kristus, aivan kuin nämä sanat olisi vaskeen ja graniittiin syövytetty: »Ja tämä valtakunnan evankeliumi pitää saarnattaman kaikessa maailmassa, todistukseksi kaikille kansoille; ja sitten tulee *loppu*.» (Mt. 24:14), nimittäin *maailman* loppu. — Jumala on ihmiskuntaa varten tehnyt suuria uhrauksia. Hän on Kristuksen, ihmiseksi tulleen Poikansa verellä taivasta varten lunastanut syntiinlangenneen ihmiskunnan ja antaa nyt maailman olla olemassa, jotta Kristuksen veren tähden tapahtunutta syntien anteeksiantamista maailmassa saarnattaisiin ja uskon kautta omistettaisiin.

Saarna syntien anteeksisaamisesta uskon kautta Kristukseen ei ollut *alkuperäisen* maailman tarkoitus, nimittäin sen maailman, jossa ei vielä ollut syntiä. Tämä maailma ei tarvinnut tuota saarnaa syntien anteeksiantamisesta, koska ihminen ei vielä ollut synnintekijä, vaan oli — synnynnäisesti tuntien Jumalan ja tahdon pyhyydessä eläen — häiritsemättömässä yhteydessä Jumalan kanssa. Maa oli ihana asuinsija ihmiselle, joka sielultaan ja ruumiiltaan oli hyvä eikä vielä ollut synnin runtelema. Jumala asetti — kuten raamatullisessa kertomuksessa edelleen sanotaan — ihmisen Eedenin puutarhaan, paratiisiin. Eedenin puutarha kuvataan Raamatun toisessa luvussa. Mutta sitten tuli syntiinlankeemus väliin. Saatanan viettelemänä söi ihminen siitä puusta, josta Jumala oli sanonut: »siitä puusta älä syö.» Mutta ihminen rikkoi Jumalan käskyn ja joutui pahasta pahimpaan: *syöllisyteen*, syölliseksi *Jumalansa* edessä. Tämän syöllisyyden tähden menetti ihminen yhteytensä Jumalan kanssa, niin että hän kauhistuen Jumalaa pakeni, kuten luemme ensimmäisen Mooseksen kirjan kolmannessa luvussa⁵). Koska ihminen oli tullut syntiseksi, menetti hän myös alkuperäisen ihanan asuinpaikkansa, paratiisin. Hänen asuinpaikakseen tuli se maa, joka

---

⁵ Ja mies vaimoineen lymysi Herran Jumalan kasvojen edestä paratiisin puiden sekaan. 1 Ms. 3:8.

— niin kuin nykyinen maa — orjantappuroita ja ohdakkeita kasvaa ja jota viljellen ihminen otsansa hiessä leipäänsä syö.

Mutta Jumalan armosta on meillä, syntisillä ihmisillä, paluu Jumalan yhteyteen. Saamme palata paratiisiin, vieläpä sellaiseen, joka on ihanampi ja suloisempi kuin oli ensimmäinen.

Kuinka tämä paluu tapahtuu? Ei ainakaan *oman* tekemisen tai ihmisen omien tekojen kautta. Tällainen väärä käsitys on syntiinlangenneella ja siten soaistuneella ihmisellä, joka ei enää ymmärrä Jumalan teitä. Ihminen ei voi kokonaan eikä osaksikaan hyvittää sitä vahinkoa, joka syntiinlankeemuksen kautta tapahtui. Ne, jotka omilla töillään etsivät paluuta Jumalan yhteyteen, pysyvät lain kirouksen alla. Laki vaatii täydellistä täyttämistä, jota ihminen ei voi saavuttaa. — Paluu tapahtuu ilman omia tekoja, uskon kautta Vapahtajaan, jonka Jumala heti syntiinlankeemuksen jälkeen ihmisille lupasi ja joka — kun aika oli täytetty — tuli maailmaan. *Paluu tapahtuu uskon kautta Jeesukseen Kristukseen.*

Kuka on Jeesus Kristus? Jeesus Kristus ei ole pelkkä jalo ihminen, joka meille esikuvallisesti olisi osoittanut, miten oman hurskaudemme ja töitemme kautta voisimme palata Jumalan yhteyteen. Jeesus Kristus on Jumalan iankaikkinen Poika, Isästä iankaikkisuudessa syntynyt. Mutta tämä Jumalan iankaikkinen Poika on tullut ihmiseksi ja on *ihmisten sijassa* täysin pyhän elämänsä kautta täyttänyt jumalallisen lain ja viattoman kärsimisensä ja kuolemansa kautta täydellisesti maksanut kaikkien ihmisten koko syntivelan. Kuten Raamattu todistaa: »Mutta kun aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa, vaimosta syntyneen, lain alaiseksi syntyneen lunastamaan lain alaiset, että me pääsisimme lapsen asemaan» (Gal. 4:4,5). Ja edelleen: «Kristus on lunastanut meidät lain kirouksesta, kun hän tuli kiroukseksi meidän edestämme» (Gal. 3:13). Tästä johtuu, että ihmiset nyt yksinomaan armosta, ilman omia tekoja, uskon kautta Kristukseen palaavat Jumalan yhteyteen, saavuttavat syntiensä anteeksisaamisen ja autuuden.

Hyvillä töillä on kyllä Jumalan edessä suuri arvo. Ne seuraavat kristittyjä iankaikkisuuteen. Jumala kruunaa ne iankaikkisella armopalkalla. Ne eivät pala viimeisen päivän tulossa, joka kuitenkin hävittää kaiken maallisen. Mutta hyvät työt ovat aivan liian vähäarvoisia Jumalan armon ja autuuden saavuttamiseen. Siihen on kylliksi yksin maailman korkeasti ylistettävän Vapahtajan, Kristuksen täydellinen ansio. Ei ole koskaan yksikään ihminen palannut Jumalan armoyhteyteen muulla tavalla, kuin

turvautumalla yksin Kristuksen ansioon, ei niidenkään neljän tuhannen vuoden aikana, jotka kuuluivat ennen Jumalan Pojan ilmestymistä lihaan. Sillä niin opettaa meitä apostoli Pietari sadanpäällikkö Korneliuksen huoneessa: »Hänestä (Jeesuksesta) kaikki profeetat (nimittäin kaikki Vanhan Testamentin profeetat) todistavat, että jokainen, joka uskoo häneen, saa synnit anteeksi hänen nimensä kautta» (Apt. 10:43). *Ja yksinomaan tämän saarnan tarkoituksen tähden on maailma vielä olemassa!* Niin kuin Kristuksen suusta kuulimme: »Ja tämä valtakunnan evankeliumi pitää saarnattaman kaikessa maailmassa, todistukseksi kaikille kansoille; ja sitten tulee loppu.» (Mt. 24:14).

Suurin osa ihmisistä ei tosin yhdy tähän. Heillä on *toinen* maailmankatsomus. He luulevat, että maailman tarkoitus on sellainen, että ihmiset voisivat osoittaa, kuinka ihanasti he itseänsä kehittävät, mitä he siveellisyydessä ja sivistyksen eri aloilla saavat aikaan. Mutta tämä on väärä maailmankatsomus, joka erehtymättömästi johtaa ikuiseen kadotukseen jokaisen, joka siihen pitäytyy. Maailman olemassaolon tarkoitus *ei ole se*, että ihmiset osoittaisivat, mihin *he* siveellisessä suhteessa pystyvät, vaan maailman olemassaolon tarkoitus on se, että ihmiset Jumalan edessä *menettäisivät luottamuksensa* omaan siveellisyyteensä, tunnustautuisivat Jumalan edessä kadotetuiksi syntisiksi ja uskoisivat syntisten Vapahtajaan, jonka Jumala lähetti, Vapahtajaan, joka täydellisen kuuliaisuutensa kautta on heidän vanhurskautensa Jumalan edessä ja joka jumalverensä vuodatuksen kautta on hävittänyt koko heidän syntiluettelonsa — niin kuin Kristus käski seurakuntansa kaikkien kansojen keskuudessa ja viimeiseen päivään saakka saarnata hänen nimessään »mielenmuutosta» ja »syntien anteeksiantamusta» (Lk. 24).

Oi, että kaikki ihmiset tietäisivät, että tämän saarnan tähden maailma vielä pysyy! Tätä tarkoitusta varten paistaa aurinko, kumottaa kuu ja tuikkivat tähdet. Tätä tarkoitusta varten antaa Jumala vielä siementä ja sadon, suo pakkasta ja lämpöä, kesän ja talven, päivän ja yön. Tätä tarkoitusta varten antaa Jumala tämän maailman valtakuntien laajalti haaraantuneine kulku- ja kaupallisine yhteyksineen vielä olla olemassa. Tämän maailman valtakunnat yhteiskunnallisine toimintoineen ovat vain ulkonaisia telineitä, joilla seisten kristillistä kirkkoa rakennetaan evankeliumin saarnan kautta. Käyttäen jo aikaisemmin edellä mainittua kuvaa tässäkin yhteydessä sanomme: jollei Jumala tahtoisi evankeliumia edelleen saarnattavan, niin ei

matkustaisi enää laivoja merellä, junat lakkaisivat kaikki kulkemasta, eikä voisi yksikään työmiehen eikä liikemies enää päivätyötään suorittaa.

Myöskin kaikkien onnettomuuksien ja vaikeuksien tarkoituksena on palvella evankeliumia. Jumala sallii sellaista tapahtua, että ihmiset tunnustautuisivat syntisiksi, jotka ovat ansainneet Jumalan tuomion, ja että he uskoisivat siihen evankeliumiin, joka julistaa Jumalan armon Kristuksessa. Jumala rankaisee ajallisesti säästääkseen ihmisiä iankaikkisesta turmiosta. Matteuksen evankeliumin 24. luvussa on meillä Vapahtajamme esittämänä maailmaan kohdistuvien Jumalan rangaistustuomioiden kokonaiskuvaus. Vapahtaja siinä viittaa lukuisiin ja taukoamattomiin sotiin, joita kansat keskenään käyvät, ruttoon, vaikeisiin aikoihin, maanjäristyksiin.

Mutta näiden maailmassa tapahtuvien rangaistustuomioiden lopullinen tarkoitus ei ole rangaistus, vaan varoitus. Ne ovat varoitusrangaistuksia. Jumala varoittaa, ennen kuin rankaisee. Tämä on oikea maailmankatsomus *ajallisista* rangaistustuomioista. Vaikka ne voivat näyttää koviltakin, kuuluvat ne kuitenkin jumalallisen laupeuden piiriin.

Kun maanjäristykset San Franciscossa tai Messinassa tuottavat suurta tuhoa; kun suuret hyökyaallot Galvestonissa tai Chilen rannikolla tempaavat mukaansa tuhansia ihmisiä; kun tuhoisat kulkutaudit Kiinassa tai omassa maassamme vaativat miljoonia ihmishenkiä; kun ajan vaikeuksiin ja nälänhätään sortuu Aasiassa ja Euroopan maissa miljoonia ihmisiä; silloin ei ihmisten pidä jäädä tarkkaamaan ja tutkimaan vain näitten onnettomuuksien ja kärsimysten *ulkonaisia* syitä, vaan silloin tulee samalla ja ennen kaikkea tutkia tällaisia tapauksia Jumalan rangaistustuomioina, *joita olemme kaikki yhtä suurella määrällä ansainneet*. Näin opettaa Vapahtajamme Luukkaan evankeliumin 13. luvussa. Kun Jeesukselle kerrottiin galilealaisista, jotka uhritoimituksen yhteydessä oli surmattu, ja niistä kahdeksastatoista, joitten päälle torni Siloassa kaatui, lausui Herra: »Luuletteko, että nämä galilealaiset olivat syntisemmät kuin kaikki muut galilealaiset, koska saivat kärsiä tämän? Eivät olleet, sanon minä teille, mutta jollette tee parannusta, niin samoin te kaikki hukutte. Taikka ne kahdeksantoista, jotka saivat surmansa, kun torni Siloassa kaatui heidän päällensä, luuletteko, että he olivat syyllisemmät kuin kaikki muut ihmiset, jotka Jerusalemissa asuvat? Eivät olleet, sanon minä teille, mutta ellette tee parannusta, niin samoin te kaikki hukutte.»(Lk. 13:1-5.).

Tämä on oikea käsitys onnettomuustapauksista, jotka ilmenevät maailmassa ennen tuomiopäivää. Jumala varjelkoon meitä farisealaiselta maailmankatsomukselta, josta Herra, Lk. 13., niin voimakkaasti varoittaa. Sanomalehdet kertovat miltei joka päivä erilaatuisista onnettomuuksista. Kun näitä kuvauksia luemme, niin emme saa niiden ääressä olla välinpitämättömiä, vielä vähemmin ajatella: »Minä kiitän sinua, Jumala, etten ole niin pahasti syyllinen kuin nuo toiset», vaan meidän tulee hetkiseksi pysähtyä, liittää kätemme yhteen ja lausua sydämässämme: »Oi, Jumala, ole minulle ja kaikille syntisille armollinen.»

Ja me tiedämme, että maailmalla vielä on armonaikaa viimeiseen päivään saakka. Jumalahan vannoo meille Sanassaan: »ei ole minulle mieleen jumalattoman kuolema, vaan se, että jumalaton kääntyy tieltänsä ja elää. Kääntykää, kääntykää pois pahoilta teiltänne; ja minkätähden te kuulisitte, Israelin heimo!» (Hes. 33:11). Kristus ei ole ainoastaan osalle ihmisiä, vaan kaikille poikkeuksetta hankkinut ja valmistanut pelastuksen iankaikkisesta kadotuksesta ja asunnon taivaaseen. Miksi tahtoisitte kadotukseen joutua, te ihmislapset? Meidän täytyy tässä erikoisesti varoittaa eräästä vaarallisesta käsityksestä, joka maailmassa on varsin yleinen, kun on kyseessä ihmiskunnan kohtalo maailman lopun jälkeen. — Tämän esityksen ensimmäisen osan (I.) summa oli: *maailmalla* on alku, mutta kerran se loppuu. Ihmisen on Jumala myös luonut, mutta maailman tuhoutuessa ei ihminen häviä, vaan pysyy iankaikkisesti, joko iankaikkisesti autuaana tai iankaikkisesti tuomittuna.

Tätä vastaan tosin osa ihmisistä esiintyy varsin päättävästi. He luulevat itseään viisaiksi ja pitäytyvät omatekoiseen maailmankatsomukseen. Oppineitten tavoin lausuttuna se kuuluu: ihmiskunnan historia ei mitenkään voi päättyä siten, että ihmiset joutuisivat kahteen eri joukkoon (dualismi). Yksinkertaisemmin, mutta kaikille ymmärrettävästi sanottuna kuuluu tuo käsitys näin: mitään iankaikkista kadotusta ei ole. Kaikki ihmiset tulevat — tämän mukaan — joko autuaiksi tai saa se osa ihmisiä, joka ei tässä elämässä ole turvautunut syntisten Vapahtajaan, Herraan Kristukseen, vielä tulevassa elämässä tilaisuutta jäljestäpäin korjatakseen sen, mikä maailmassa jäi tekemättä. Toiset ovat vieläpä sitä mieltä, että jumalattomat joko tuomiolla tai myöhemmin *tuhotaan*.

Me olemme tämän esityksen alussa sopineet siitä, ettemme tahdo esittää arvottomia ihmiskäsityksiä, vaan että tahdomme tarkastaa ja tutkia juma-

lallisia totuuksia näistä asioista. — Jumalan Sanan mukaan loppuu ihmiskunnan historia ihmisten omasta syystä ihmisten iankaikkiseen kahtiajakoon (dualismiin).

Kun Kristus, maailman tuomari, ilmestyy, tulee silloin olemaan kaksi yhdellä vuoteella; toinen otetaan ylös, toinen jätetään. Kaksi jauhaa yhdessä; toinen otetaan ylös, ja toinen jätetään. Kaksi on pellolla; toinen otetaan ylös, ja toinen jätetään (Lk. 17:34-36). Ja tuossa valtavassa ja tarkassa kuvauksessa, Matteuksen evankeliumin 25. luvussa, sanotaan: »Mutta kun Ihmisen Poika tulee kirkkaudessaan ja kaikki enkelit hänen kanssaan, silloin hän istuu kirkkautensa valtaistuimelle. Ja hänen eteensä kootaan kaikki kansat ja hän erottaa ihmiset toisista, niin kuin paimen erottaa lampaat vuohista. Ja hän asettaa lampaat oikealle puolelleen, mutta vuohet vasemmalle. Silloin Kuningas sanoo oikealla puolellaan oleville: 'Tulkaa, Isäni siunatut, ja omistakaa se valtakunta, joka on ollut teille valmistettuna maailman perustamisesta asti.' ... Sitten hän myös sanoo vasemmalla puolellaan oleville: 'Menkää pois minun tyköäni, te kirotut, siihen iankaikkiseen tuleen, joka on valmistettu perkeleelle ja hänen enkeleillensä.' ... Ja nämä menevät pois iankaikkiseen rangaistukseen, mutta vanhurskaat iankaikkiseen elämään.» (Mt. 25:31-34, 41,46). — Sen tähden käskee Jumala kaikkia ihmisiä kaikkialla mielenmuutokseen — kuten Paavalikin puhui sivistyneille ateenalaisille (Apt. 17:30). Ja sen tähden käskee Herra Kristus kirkkoansa, so. niitä ihmisiä, jotka hänen armostaan ovat tulleet uskoon, saarnaamaan lähellä ja kaukana mielenmuutosta ja syntien anteeksi antamista hänen nimessään. Sitä varten, että evankeliumia maailmassa saarnattaisiin, ovat kristityt maailmassa. Sitä varten suo Jumala heille vielä elämän mahdollisuutta, sitä varten säilyttää hän heidät uskossa, sitä varten antaa hän heille ruumiin ja sielun voimia, sitä varten antaa hän heille vielä ajallistakin omaisuutta.

III:

Erikoiskysymyksiä:

- **oman sielun autuudenvarmuuden tärkeys**
- **perhe**
- **oikean opin puhtaus ja velvoitus**
- **kristityn tehtävä ja ylin harrastus maailmassa.**

Tahdomme vielä käsitellä muutamia erikoiskysymyksiä, jotka kuuluvat oikean maailmankatsomuksen piiriin ja jotka myös vaativat erikoista huomiota osakseen.

Senkään kirkollisen toiminnan ääressä, jonka suorittamiseksi ja edistämiseksi olemme tähän kokoukseen ⁶) saapuneet, emme saa unohtaa huolehtia oman sielumme autuudesta. Tämä muistutus voi tuntua tarpeettomalta. Joku voi ajatella: kuinka me, jotka olemme kristillisen kirkon rakentamistyössä ja ahkeroinne sen levittämistä maailmassa, kuinka voisimme unohtaa olla pelolla ja vavistuksella harrastamatta omaa autuuttamme! Mutta me annamme Pyhän Raamatun tässäkin kohden opettaa meitä. Apostoli Paavali oli kirkollisesti erittäin toimelias. Hän teki enemmän työtä kuin kaikki muut. Ja kuitenkin hän tämän työnsä ohessa tarkasti piti silmällä omaa autuuttaan, kuten hän itse sanoo: »minä kuritan ruumistani ja masennan sitä, jotten minä, joka muille saarnaan, itse ehkä joutuisi hyljättäväksi» (1 Kor. 9:27). Kirkkoisät ja heidän jälkeensä myös vanhat luterilaiset jumaluusoppineet viittaavat Nooan työmiehiin, jotka rakensivat arkkiä, mutta jotka eivät menneet arkkiin ja sitten vedenpaisumuksessa hukkuivat. Emme mekään työssämme Jumalan valtakunnan rakentamiseksi ja levittämiseksi maan päällä saa unohtaa tätä kysymystä: »*Olemmeko itse kristillisen kirkon jäseniä?*»

Kuka on kristillisen kirkon jäsen? Tosin tulee meidän — rakkauden mukaisesti — pitää kristillisen kirkon jäsenenä sitä, joka suullaan tunnustaa uskoa Kristukseen, syntisten Vapahtajaan, ja joka ei tätä suun tunnustusta vaelluksellaan tai töillään kiellä. Tämä rakkaudenmukainen arvostelu on Jumalan *tahto ja järjestys*. Me emme saa, emmekä voi sydämiin katsahtaa. Se on vain Jumalan etuoikeus. Sydänten aikeet paljastuvat vasta viimeisenä päivänä. Mutta jokainen meistä tutkikoon lakkaamatta, miten asian laita *sydämessä* on. Siitähän Vapahtajakin meitä niin voimakkaasti muistuttaa: »Ei Jumalan valtakunta tule nähtävällä tavalla, eikä voida sanoa: 'Katso täällä se on', tahi: 'tuolla'; sillä katso Jumalan valtakunta on *sisällisesti teissä*» (Lk. 17:20-21). Jumalan valtakunta on kuitenkin valtava, tosiasiallinen tekijä maailmassa. Se on sellainen valtakunta, että sen tähden maailma vielä on olemassa, kuten olemme maininneet.

---

⁶ Missouri-Synodin kirkolliskokous 20.-29.6.1923, Fort Wayne, Ind.

Mutta tämä valtakunta on ihmissilmältä peitetty — näkymätön. Sen muodostavat nimittäin ne ihmiset, jotka sydämissään syntisten Vapahtajaan uskovat. Tämä usko, jonka yksin Jumala näkee ja jonka ihminen itsetutkistelun kautta havaitsee, tekee ihmisen kristillisen kirkon jäseneksi. Esimerkiksi täällä Fort Wayne'n kaupungissa ja tässä kokouksessa ovat kristillisen (näkymättömän) kirkon jäseniä kaikki ne — ja ainoastaan ne, — jotka Pyhän Hengen vaikutuksesta uskovat syntien anteeksisaamisen ja autuuden yksinomaan Kristuksen sijaissovituksen perustuksella. Tätä muistuttakoot meille Vapahtajan sanat: »Katso, Jumalan valtakunta on sisällisesti teissä.»

Meidän aikanamme esiintyy merkillisiä käsityksiä siitä, kuinka ihminen tulee Jumalan valtakuntaan. Puhutaan paljon esimerkiksi vaelluksesta Palestiinaan, Jerusalemiin, Siionin vuorelle. — Tähän sanomme: ei tarvita mitään pyhiinvaellusmatkoja eikä mitään paikanmuutosta tullaksemme uustestamentillisessä mielessä Jerusalemiin tai Siionin vuorelle. Pyhä Raamattu sanoo kaikista, *jotka ovat tulleet uskoon ja siis uskovat Kristukseen, syntisten Vapahtajaan: »te olette käyneet Siionin vuoren tykö ja elävän Jumalan kaupungin, taivaallisen Jerusalemin tykö, ja kymmenien tuhansien enkelien tykö, taivaissa kirjoitettujen esikoisten juhlejoukon ja seurakunnan tykö, joka on kaikkien Jumala, ja täydellisiksi tulleet vanhurskusten henkien tykö, ja uuden liiton välimiehen, Jeesuksen, tykö, ja vihmontaveren tykö, joka puhuu parempaa kuin Aabelin veri.»* (Hebr. 12:22-24). — Me, jotka olemme kokoontuneet tähän Concordia-seminaarin juhlasaliin Fort Wayne'ssa Indianan valtiossa, ja jotka Jumalan armosta uskomme Kristukseen, so. uskomme, että yksin Jumalan Pojan, Kristuksen, veri meidät puhdistaa kaikesta synnistä, me tällaisina olemme nyt Siionin vuorella. Sen tähden älkäämme unohtako apostolin kehotusta: »Koetelkaa itseänne, oletteko uskossa; tutkikaa itseänne!» (2 Kor. 13: 5.), ja sentähden rukoilemme ja anomme: Jumala pitäköön jokaista meitä uskossa evankeliumiin ja siten Siionin vuorella. Kun näin on, niin silloin ja ainoastaan silloin voimme sisällisestikin seurata tätä jumalallista käskyä: »Nouse korkealle vuorelle, Siion, sinä ilosanoman tuoja; korota voimakkaasti äänesi, Jerusalem, sinä ilosanoman tuoja. Korota älä pelkää, sano Juudan kaupungeille: (so. Uuden Testamentin aikana: koko maailmalle): »Katso, teidän Jumalanne!» (Jes. 40:9), nimittäin *armorikas* Jumala, joka *niin* maailmaa rakasti, että antoi ainokaisen Poikansa.

Oikeaan maailmankatsomukseen kuuluu edelleen oikea käsitys perheestä, lasten kasvatuksesta ja kristillisestä koulusta. — Valtio ja kirkon toiminta perustuu mitä läheisimmin perhe-elämään. Kaikki, mikä koskee perhettä, kuulun molempien, sekä valtion että kirkon, harrastuspiiriin.

Oikean maailmankatsomuksen mukaan ei perheessä pidetä lapsia vältettävänä rasituksena, vaan lapsia tervehditään Jumalan jalona lahjana. Kuten Raamattu opettaa: »Katso, lapset ovat Herran lahja, ja kohdun hedelmä on anti» (Ps. 127:3). Ja tämä kallis lahja on vanhemmille annettu — ei vain sitä varten, että he lapsiaan tässä elämässä ruokkisivat, vaatettasivat ja ajallisesti varustaisivat, vaan myöskin ja ennen kaikkea sitä varten, että he veisivät lapsensa mukanaan läpi tämän maailman taivaan iankaikkisiin asuntoihin. Sillä näin kuuluu vanhemmille annettu, heidän suhdettaan lapsiinsa koskeva, jumalallinen ohjesääntö: »kasvattakaa heitä Herran kurissa ja nuhteessa» (Ef. 6:4).

Uskova äiti liittää jo varhain lapsensa kädet yhteen — rukoukseen ja puhuu hänelle rakkaasta Vapahtajasta, minkä lapsi aivan pian ja ihmeellisen hyvin ymmärtää. Molemmat, sekä isä että äiti, varovat tarkasti, etteivät vain millään tavalla pahentaisi lapsiaan, minkä pahentamisen Vapahtaja ankarin sanoin kieltää: »Mutta, joka viettelee yhden näistä pienistä, jotka uskovat minuun, sen olisi parempi, että myllynkivi ripustettaisiin hänen kaulaansa ja hänet upotettaisiin meren syvyyteen.» (Mt. 18:6). — Vanhemmat päivittäin tekevät kaikkensa istuttaakseen lapsiin syvän, jos mahdollista, häviämättömän muiston kristillisestä kodista, so. kodista, jossa Jumalan sana on hallitsevana — perheen piirissä kotihartautena ja yleisemmin siten, että säännöllisesti kokoonnutaan seurakunnan yhteisiin jumalanpalveluksiin.⁷⁾

Ja kun lasten koulunkäynti alkaa, joutuvat vanhemmat ajattelemaan, että on olemassa kahdenlaisia kouluja — sellaisia, joissa hallitsee Jumalan sana, ja sellaisia, joissa Jumalan sana ei hallitse. Näistä jälkimmäisistä me kaikki yhteisesti ja syystä päättelemme, ettemme voi ketään kehottaa viemään lapsiaan sellaisiin. Käynti koulussa, jossa Jumalan sana ei hallitse, ei voi olla vahingoittamatta ja pahentamatta lapsen sielua. Kristityt lapset kuuluvat luonnollisesti kristillisiin kouluihin.

---

⁷ Tässä tarkoitetaan luonnollisesti vain sellaisia jumalanpalveluksia, joissa kaikki käy Jumalan Sanan mukaisesti. suomentaja

Koska tämä kysymys voi joutua unhoon, niin muistuttaa kirkkokuntamme (Missouri-Synodin) ohjesääntö seurakuntia siitä, että näiden velvollisuutena on perustaa ja ylläpitää kristillisiä kouluja. Seurakunnan kristillisen tiedon ja kristillisen elämän todellinen laatu ja määrä tulee juuri ilmi siinä, onko sen todellisena ja vakavana tarkoituksena kristillisen koulun perustaminen tai jo toimivan koulun ylläpito.

Arvoisat (tämän kokouksen) edustajat tuntevat kyllä useampiakin Lutherin lausuntoja, joissa hän ylistää kristillistä koulua ja kristillisen opettajan virkaa. — Niinpä Luther sanoo esimerkiksi: »Jos voisin tai jos minun pitäisi luopua saarnavirasta ja muista toimista, niin minä mieluummin tahtoisin olla koulumestarina tai poikain opettajana. Sillä tiedän, että tämä tehtävä on saarnaviran jälkeen kaikkein tarpeellisimman, korkein ja paras, enkä voi varmasti vielä sanoa, kumpi niistä paras on. Sillä vaikeata on tehdä vanhoista visapäistä hurskaita, joka kuitenkin on saarnaviran tehtävä, eikä aina seurauksia näy, mutta nuoria vesoja voi paremmin taivutella ja kasvattaa, joskin niistäkin toiset taittavat.» (St. L. X, 454 s.).

Kristittyjen oikeaan maailmankatsomukseen kuuluu myös erikoisesti, että he tunnustaessaan oikeaa oppia ja siihen uskoessaan pitäytyvät evankeliumin *väärentämättömään* oppiin. Väärentämätöntä on evankeliumi vain siinä tapauksessa, *ettei siihen ollenkaan ole sekoitettu lakia*. Evankeliumi on *vapaa* armo. Mikäli oikein opetetaan, on sanottava: Kristuksen sijaiskärsimisen kautta on Jumala koko ihmiskuntaan nähden *täydellisesti* sovitettu ja Jumala antaa Kristuksen kautta tapahtunutta syntien anteeksiantamusta julistaa maailman ääriin asti, jotta ihmiset uskossa omistaisivat tämän armon.

Tämä *väärentämätön* evankeliumi synnyttää oikean uskon ja se on kristillisen uskon *perustus*. Ei ole olemassa sellaista kristillistä uskoa, joka perustuisi osaksi Kristuksen ansioon ja osaksi omaan ansiollisuuteen ja töihin. Tällainen usko on inhimillinen harhakäsitys.

Maallisen tuomioistuimen edessä on kyllä *kahdenlaisia* ihmisiä, yhteiskunnallisesti rangaistavia ja yhteiskunnallisesti kunniallisia. — Toisin on asianlaita Jumalan tuomioistuimen edessä, nimittäin mitä tulee syntien anteeksiantamukseen ja autuuden saavuttamiseen. *Jumalan* edessä on vain *yhdenslaisia* ihmisiä. Raamattu opettaa: »Ei ole yhtään erotusta. Sillä kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla ja saavat lahjaksi

vanhurskauden hänen armostaan sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa.» (Rm. 3:22-24).

Eikä Jumalan edessä yhdenkään ihmisen omatunto rauhoitu, ennenkuin ihminen on lakannut luottamasta omaan ansioonsa ja alkanut uskoa yksin Kristuksen täydelliseen ansioon. Tämän todistaa myös koko maailman kaikkien uskovien kokemus. Luterilainen kirkko myöntää, että sen ulkopuolellakin on tosikristityitä. Mutta yksikään niistä, jotka kuuluvat muihin kirkkokuntiin ja ovat tosikristityitä, Jumalan edessä turvaudu omaan ansioon eikä omiin tekoihin, vaan kaikki turvaavat yksin Kristuksen sijaisvitukseen, ja ainoastaan *näin uskoessaan* ovat he varmoja syntiensä anteeksisaamisesta ja autuudestaan. He tunnustavat kanssamme ja koko kristikunnan kanssa: »Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta» (Rm. 5:1). Ilman tätä uskoa maailman syntien tähden ristiinnaulittuun Vapahtajaan, ei ole olemassa mitään rauhaa Jumalan kanssa.

Sen tähden on tarkasti pysyttävä puhtaassa evankeliumin opissa, kuten Raamatussa selvästi opetetaan ja niin kuin me olemme sen edellisiltä sukupolvilta saaneet.⁸⁾

Uudenaikainen protestanttisuus ja myös uudenaikainen luterilaisuus ovat langenneet pois puhtaasta evankeliumin opista ja tahtovat tehdä syntien anteeksiantamisen ja autuuden riippuvaiseksi myös ihmisen omasta pönistelusta. Mutta tämä on luopumista kristinuskosta. Raamattu opettaa: »Jos se on armosta, niin ei se ole teoista, sillä silloin armo ei enää olisikaan armo» (Rm. 11:6). Siis tahdomme Jumalan armon kautta lujasti pitäytyä puhtaaseen *armonoppiin*.

Mitä ulkonaiseen hienostuneisuuteen, kohteliaisuuteen ja rauhanrakkauteen tulee, tahdomme näissä käyttäytyä niin, ettei kukaan maailmassa meitä tässä voitaisi. Mutta myös on Jumalan tahto ja käsky, ettemme saa antautua mihinkään tinkimiseen ja sovitteluun kristillistä oppia koskevissa asioissa. Tässä suhteessa tahdomme Jumalan armon kautta seistä kallionlujina.

On väärä maailmankatsomus luulla, että tällainen lujuus koituisi kirkolle vahingoksi. Päinvastoin vain tällä tavalla oikein rakennetaan kirkkoa. Sitä

---

⁸⁾ Tarkoitetaan olosuhteita Missouri-Synodissa. suomentaja

todistaa erikoisen selvästi Missouri-Synodin historia. Jumala on hankkinut meille vaikutusalaan maailmassa juuri sen kautta, että *on pysytty tiukasti* evankeliumin *puhtaassa opissa*. Älkäämme myöskään unohtako tätä: puhtaan kristillisen opin tunnustukseen kuuluu myös *irtisanoutuminen vastaavasta väärästä opista*. Se, joka sallii väärää oppia tai opillista kaksimielisyyttä rinnan totuuden kanssa, luopuu siten itse totuudesta, koskapa totuuden luonto on hyljätä vääräys.

Ja vihdoin: kristittyjen oikeaan maailmankatsomukseen kuuluu myös erikoisesti, että he pyhällä *innolla* ja pyhässä *uskollisuudessa* maailmassa julistavat evankeliumin ilosanomaa. Tämähän on varsinaisesti ainoa tehtävä, joka kristityille Vapahtajan käskynä annettiin. Heidän tulee tosin osoittaa esimerkiksi kelpavaa uskollisuutta suorittaessaan *yhteiskunnallistakin* kutsumustaan, jonka Jumala on kullekin suonut. Tämänkin uskollisuuden kautta tulee heidän suositella kristinuskoa maailmassa. Myös tällaista julkisuutta Jumala tahtoo. Mutta ennen kaikkea on kristitty uuttera ja uskollinen hoitaessaan varsinaista kristityn kutsumusta, nimittäin huoltaessaan evankeliumin julistamista maailmassa.

Niin pian kuin ihmisestä on tullut kristitty, on hänen varsinainen isänmaansa *taivaassa* (Fil. 3.), ja hänen parhaimpana ja tärkeimpänä harrastuksenaan maailmassa on saada muita mukanaan taivaaseen. — Olkoon hän varakas tai vähävarainen, liikemies, suur- tai pienviljelijä, tavallinen työmies tai työnjohtaja ja työnantaja, olkoon kuka hyvänsä: aina on kristityn suurimman harrastuksen kohteena kristillinen kirkko.

Kirkolliset asiat ovat kristityn mieluisimpana puheenaiheena kotona ja uskonveljien keskuudessa. Sanomalehtien joukossa ovat kirkolliset tärkeimpiä. Nehän kertovat hänelle, mitä tapahtuu kirkossa, hänen hengellisessä kotimaassaan täällä maailmassa. Ne kertovat hänelle, mihin hänen esirukoustaan ja lahjojaan tarvittaisiin. — Kristitty haluaa luonnollisesti ajallisesta omaisuudestaan antaa *mahdollisimman paljon* evankeliumin palvelukseen, ennen kuin raha ja kaikki maallinen tavara viimeisenä päivänä kadottaa arvonsa. — Näin opettaa Pyhä Raamattu siitä uskollisuudesta, jonka merkeissä ihmiset suorittavat kristityn kutsumuksen tehtävät tässä maailmassa.

Kalliit kuulijat, näin tahtoo Vapahtajamme tavata *myöskin meidät* uskollisessa toiminnassa, kun hän äkkiarvaamatta ilmestyy viimeisenä päivänä tuomiolle. Tästä Vapahtaja muistuttaa meitä niin valtavasti ja vel-

voittavasti vertauksessa ihmisille uskotuista leivisköistä. Hän antaa yhdelle viisi, toiselle kaksi, kolmannelle yhden leiviskän. Ne, jotka uskollisesti ovat käyttäneet heille annetut leiviskät, saavat Herralta kiitoksen. Kolmas, joka *oli kaivanut maahan* leiviskänsä, saa kuulla ankarat sanat ja saa tuomionsa (Mt. 25:14-30).

Tämä on sanottu *yhteisesti kaikille kristityille*. Sillä he ovat kaikki kutsutut julistamaan sen täydellisyyksiä, joka on pimeydestä kutsunut heidät ihmeelliseen valkeuteensa (1 Piet. 2:9). Tämä kuuluu erikoisesti seurakunnan paimenille ja kaikille, joilla on hoidettavana opetusvirka kristillisessä kirkossa. — Kun Vapahtaja kerran oli puhunut kuulijoille sanoen: »Niin olkaa tekin valmiit, sillä sinä hetkenä, jona ette luule, Ihmisen Poika tulee», kysyi Pietari: »Herra, meistäkö sinä sanot tämän vertauksen vai myös kaikista muista?» Herra vastasi tähän tarkoittaen myös opetusvirkaa, kuten seuraavasta huomataan: »Kuka siis on se uskollinen ja ymmärtäväinen huoneenhaltija, jonka hänen herransa asettaa pitämään huolta hänen palvelusväestään, antamaan heille ajallaan heidän ruokaosansa? Autuas se palvelija, jonka hänen herransa tullessaan havaitsee näin tekemästä.» (Lk. 12:40-43)

Niin tahdomme mekin, seurakuntien paimenet ja opettajat, Jumalan armon avulla tehdä voitavamme. Rakas Vapahtajamme ei toivo meiltä *puolta*, vaan *täyttä* toimintaa. Voimmeko täyden tehtävän suorittaa? Kyllä, Jumalan armon kautta, kun päivittäin muistelemme, että Herra Kristus meidät jumalverellään lunasti toimiaksemme hänen valtakunnassaan ja on valmistanut meille iankaikkisen, autuaan asumuksen taivaassa.

Kunnia olkoon Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen, niin kuin alusta ollut on, nyt on ja on oleva aina, iankaikkisesta iankaikkiseen! Aamen.